

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/61/2016
Identifikačné číslo spisu: 1506221964
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1506221964.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu N.T., bývajúceho v F., zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Horanským, s o sídlom v Trebaticiach č. 187 proti žalovaným 1 / Hlavnému mestu Slovenskej republiky Bratislava, so sídlom v Bratislave, Primaciálne námestie č. 1, 2/ Mestskej časti Bratislava - Rusovce, so sídlom v Bratislave, Vývojová č. 8, zastúpeným advokátom Mgr. Ing. Michalom Radosom, so sídlom v Bratislave, Pankúchova č. 5, o určenie pozemku za predmet dedičstva, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 9 C 321/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. marca 2015 sp. zn. 8 Co 22/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaní 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) v poradí druhým rozsudkom z 24. marca 2015 sp. zn. 8 Co 22/2015 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie z 19. októbra 2010 č. k. 9 C 321/2006-423, ktorým súd žalobu žalobcu zamietol a žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal, ako vecne správny s poukazom na § 219 ods. 1 O.s.p. Podanou žalobou sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd určí, že pozemok parcelné číslo XXX a XXX zapísané na liste vlastníctva č. X vedenom v katastri nehnuteľnosti pre k. ú. C., ktorých súčasťou je aj rozdelená pôvodná pozemkovoknižná parcela č. XXXX sú súčasťou dedičstva po zosnulej pôvodnej vlastníčke a poručiiteľke U.T., právnej predchodkyne žalobcu. Odvolací súd poukázal na náležite vykonané dokazovanie súdom prvej inštancie, ktorý dospel k správny skutkový záverom a na ich základe zaujal vo veci správny právny záver, že žalobe žalobcu nie je možné vyhovieť, keďže žalovaný 1/ preukázal zákonné podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti vydržaním a žalovaný 2/ nie je v konaní pasívne legitimovaný a svoje dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby náležite v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil. Odvolací súd poznamenal, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Žalobca zopakoval v odvolacom konaní námietky a argumenty, s ktorými sa súd prvej

inštancie vysporiadal. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že pokiaľ žalovaný 1/ nadobudol sporný pozemok do vlastníctva z majetku štátu dňom 1. mája 1991 na základe zákona č. 138/1991 Zb., svedčal mu právny titul zakladajúci poctivosť právneho dôvodu nadobudnutia jeho vlastníckeho práva ako i presvedčenie, že s majetkom nakladá v dobrej viere ako s vlastnou vecou. V konaní nebola preukázaná taká relevantná skutočnosť, ktorá by vyvolala u žalovaného 1/ pochybnosti o legitímite prechodu vlastníckeho práva zo štátu. Správne súd prvej inštancie ustálil, že 10-ročná vydržacia doba, ktorá začala u žalovaného 1/ plynúť 1. mája 1991, uplynula 1. mája 2001. K narušeniu dobromyseľnosti žalovaného 1/ došlo až prostredníctvom výzvy katastrálneho úradu, z ktorej sa dozvedel, že žalobca spochybňuje zápis v pozemkovej knihe v prospech jeho právnej predchodkyne, teda dňom 9. apríla 2003. Pokiaľ žalobca namietal, že nebolo preukázané odovzdanie spornej nehnuteľnosti žalovanému 1/ štátom, tak v danom prípade postačuje preukázanie odovzdania spornej nehnuteľnosti ním do správy žalovaného 2/ protokolom z 30. októbra 1991. Odvolací súd nepovažoval za právne významné námietky žalobcu týkajúce sa nedostatku priameho účinku československo-maďarského medzivládneho protokolu o úprave niektorých majetkovoprávných otázok týkajúcich sa nehnuteľného majetku podpísaného v F. dňa 3. februára 1964 a potvrdeného výmenou diplomatických nôt z 15. apríla 1964. Nad rámec odvolací súd uviedol, že hoci išlo o medzinárodnú zmluvu, nemusela nevyhnutne podliehať schváleniu národným zhromaždením a ani ratifikácii prezidenta. Navyše nie všetky medzinárodné zmluvy museli byť uverejnené v zbierke právnych predpisov, konkrétne tento Protokol bol publikovaný oznámením č. 18 v Zbierke inštrukcií a oznámení Ministerstva spravodlivosti v čiastke 4/1965. Správny bol právny záver súdu prvej inštancie, že nedostatočne identifikovaný pozemok či osoba nezakladá nulitosť rozhodnutia finančného odboru Okresného národného výboru F. - vidiek z 9. decembra 1969.

2. Rozsudok odvolacieho súdu žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) napadol dovolaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 1. júla 2015. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a to s poukazom na § 236 až § 243d, najmä § 237 písm. f/ a g/, § 240, § 241 ods. 1, § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Dovolateľ uvádzal, že odvolací súd postupoval vyháňavo bez pojednávania a uskutočnenia spravodlivého procesu a opätovne neposkytol odvolateľovi možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného 1/ predloženými odvolaciu súdu. Rozhodnutie odvolacieho súdu považoval dovolateľ v kľúčových aspektoch za nepreskúmateľné, pretože je nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnené. Dovolateľ namietal aj tú skutočnosť, že ako vyplýva z rozsudku odvolacieho súdu sp. zn. 8 Co 22/2015 z 24. marca 2015, vo veci konal a rozhodoval senát v zložení z predsedníčky JUDr. R. U. a členov senátu JUDr. Y. Q. a JUDr. I. V., pričom vo veci po uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 408/2013 z 27. novembra 2014 a doručení spisu na odvolací súd v Bratislave, konala aj ako predsedníčka senátu JUDr. R. J. (vada konania podľa § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p.).

3. Žalovaní 1/ a 2/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

4. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia veta prvá, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, zastúpená advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného § 470 ods. 2 CSP a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

7. Dovolaním je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený. Rozsudky odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 238 ods. 1, ods. 2, ods. 3 O.s.p. Žalobcom napadnutý rozsudok nemá znaky rozsudkov, ktoré sú uvedené v týchto ustanoveniach, a preto je v danom prípade proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie neprípustné.

8. V danej veci by preto dovolanie bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ O.s.p. nenamietal a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

9. Žalobca v dovolacom konaní namietal procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., teda odňatie možnosti konať pred súdom, a v zmysle § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p., teda rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát, pričom poukázal aj na dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.

10. Dovolací súd k námietke nepreskúmateľnosti (t. j. nedostatku v odôvodnení) rozhodnutia súdu nižšej inštancie, ktorou žalobca odôvodnil prípustnosť svojho dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. poznamenáva, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo. Dovoláním napadnuté rozhodnutie spĺňa požadované náležitosti, uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Napokon treba dodať, že za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

12. K námietke dovolateľa, že odvolací súd rozhodol o podanom odvolaní bez pojednávania, dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p., v znení účinnom v čase rozhodnutia odvolacím súdom (24. marec 2015), na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom k 24. marcu 2015). Keďže z obsahu spisu nevyplýva, že by boli dané dôvody pre nariadenie pojednávania podľa § 214 ods. 1 O.s.p. (krajský súd pred vyhlásením rozsudku dokazovanie nedopĺňoval ani nezopakoval, súd prvej inštancie nerozhodol podľa § 115a O.s.p. bez nariadenia pojednávania a nariadenie pojednávania nevyžadoval dôležitý verejný záujem a konanie sa netýkalo zásady rovnakého zaobchádzania), odvolací súd v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p. rozhodol o odvolaní žalobcu bez nariadenia pojednávania. Postupom odvolacieho súdu plne rešpektujúcim platnú úpravu Občianskeho súdneho poriadku, v znení účinnom v čase rozhodnutia odvolacím súdom, nemohlo preto dôjsť k odňatiu možnosti žalobcu pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Ako nedôvodnú dovolací súd vyhodnotil aj námietku dovolateľa, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovaného 1/ zo 7. decembra 2010 k odvolaniu žalobcu z 19. novembra 2010, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že predmetné vyjadrenie spolu s uznesením Najvyššieho súdu SR z 27. novembra 2014 sp. zn. 2 Cdo 408/2013 prevzal právny zástupca žalobcu dňa 23. februára 2015.

13. Dovolací súd s a zaoberal a j námietkou dovolateľa, že v dovolacom konaní rozhodol nesprávne obsadený senát, keď tvrdil, že ako vyplýva z rozsudku odvolacieho súdu sp. zn. 8 Co 22/2015 z 24. marca 2015, vo veci konal a rozhodoval senát v zložení z predsedníčky JUDr. R. U. a členov senátu JUDr. Y. Q. a JUDr. I. V., pričom vo veci po uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 408/2013 z 27. novembra 2014 a doručení spisu na odvolací súd v Bratislave, konala aj ako predsedníčka senátu JUDr. R. J.. Dovolací súd uvádza, že podľa § 50 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov rozvrhom práce sa rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok. V zmysle § 50 ods. 2, písm. b/, c/, d/ citovaného zákona rozvrh práce obsahuje zloženie senátov s uvedením predsedu senátu a ďalších sudcov; určenie spôsobu zastupovania senátov, sudcov, samosudcov, predsedov senátov a súdnych úradníkov tak, aby bolo možné zabezpečiť v súlade s osobitnými zákonmi konanie a rozhodovanie v prejednávanej veci v prípade vylúčenia sudcu alebo súdneho úradníka a v prípade náhlej prekážky brániacej sudcovi alebo súdnemu úradníkovi vykonať jednotlivé úkony a spôsob a podmienky vykonania zmien v rozvrhu práce v prípade dlhodobej neprítomnosti sudcu a ak sa zmení personálne

obsadenie súdu. Z Rozvrhu práce pre Krajský súd v Bratislave na rok 2015 v znení Dodatku č. 2 účinnom od 16. marca 2015 do 14. mája 2015 (v čase vydania rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 8 Co 22/2015 z 24. marca 2015) vyplýva, že predsedom senátu zodpovedným za chod senátu bola JUDr. R. J., ktorú vzájomne zastupovala JUDr. R. a členovia senátu boli JUDr. Y. Q. a JUDr. I. V. Podľa bodu VII. ods. 4 Všeobecných zásad platných pre občianskoprávne, správne a obchodnoprávne kolégium na rok 2015, predseda senátu zodpovedný za chod senátu zastupuje v prípade neprítomnosti predsedu senátu zodpovedného za chod senátu; členovia senátu zastupujú členov senátu. Ak je v konkrétnom senáte aj druhý predseda senátu, tento ako prvý zastupuje predsedu senátu v tomto senáte; zastupuje tiež člena senátu v zastupujúcom senáte (s poukazom na § 50 ods. 2 písm. c/ zákona č. 757/2004 Z.z.). Vzhľadom na uvedené skutočnosti možno uzavrieť, že zloženie odvolacieho senátu bolo v súlade s platným rozvrhom práce a sudcovia JUDr. R. U., JUDr. Y. Q. a JUDr. I. V. boli zákonnými sudcami oprávnenými konať a rozhodnúť predmetnú vec. V danej veci teda nešlo o vadu podľa § 237 písm. g/ O.s.p., t. j. rozhodovanie vylúčeného sudcu alebo súdu nesprávne obsadeného.

14. Napokon žalobca uviedol ako dovolací dôvod ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení) bez toho, aby v obsahu dovolania uviedol, v akých konkrétnych skutočnostiach vidí uvedené dovolacie dôvody. Dovolací súd však dodáva, že aj v prípade, ak by dovolateľ tieto dôvody bližšie opísal, dovolací súd ich môže podrobiť prieskumu len v procesne prípustnom dovolaní. Keďže dovolanie žalobcu nie je procesne prípustné, dovolací súd sa týmito námietkami nezaoberal.

15. S poukazom na vyššie uvedené prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodit' ani z ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ a g/ O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

16. Rozhodnutie o náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.